

kommandoen i en Sag, der ganske vist angik en Underofficer, men hvad enten Talen er om Underofficerer eller om Officerer, staa vi paa dette Omraade som en Helhed, og naar jeg taler i denne Sag, gør jeg mig Umage for at tale ikke alene i Officerernes, men ogsaa i Underofficerernes Navn, det er Befalingsmandsstanden, det gælder om. Der er altsaa foreskrevet en bestemt Fremgangsmaade, ifølge hvilken det efter Krigsministerens fuldstændig rigtige Mening er en Befalingsmands Pligt, naar han bliver ærefornærmet i Pressen, at rense sig for Beskyldningerne. Det var Krigsministeriet, der i sin Tid skrev til Generalkommandoen om dette og derved indførte en bestemt Praksis. Nu forklarede jeg, hvorledes i dette Tilfælde den kommanderende General efter den Vejledning, Generalkommandoen i sin Tid har faaet fra Krigsministeriet, ikke kunde handle anderledes, end han gjorde. Han var forpligtet til at værne om sin Ære. Jeg forklarede, hvorfor han først gaar til Ministeren, men i sidste Instans maatte henvende sig til den paagældende selv, nemlig Trafikministeren. Han forhandlede saa med denne Minister, men kom ikke til noget Resultat, fordi denne ikke vilde give de Erklæringer, der behøvedes, for at Sagen kunde være fuldt paa det rene. Saa gør han Indberetning til Krigsministeriet om, hvad han har gjort i Sagen — selvfølgelig, da Ministeriet i sidste Instans skal afgøre, om den Sag er bleven afgjort paa en saadan Maade, at det kan gaa an for Generalhøjtnant Gørtz, og i modsat Fald forlange, at Generalen optræder paa den og den Maade.

Generalen har altsaa gjort, hvad han skulde gøre, ikke en Smule mere og ikke en Smule mindre. Men den højtærede Krigsminister siger nu, at naar en Krigsminister udtaler, at den Sag er tjenstlig, saa er det givet, at den er tjenstlig, og ve den, ligemeget om det er en General eller en Underofficer, der vover at sige noget andet. Ja, man taler saa ofte om Militarisme og søger den i Hæren, min Overbevisning er, at Militarismen ikke findes i Hæren, men udenfor Hæren, og jeg har truffet den ganske fortrinsvis hos dem, der — lad mig sige det aabent — ved Tidernes Ugunst ere komne ind i Stillinger, de ikke kunne beklæde. Det er vore civile Krigsministre, der ikke tiltale mig, og det er noget lignende, der gælder i dette Tilfælde. Den højtærede Minister har nemlig her en Opfattelse, som vi godt kende i Hæren, men som vi i Hæren læ ad, fordi den kun er til

at læ ad. Den bliver udtrykt i en banal Frase, som jeg maa bruge her for at illustrere, hvorledes den højtærede Krigsminister afgør Forholdet mellem overordnede og underordnede, den lyder saaledes: Hold Kæft, jeg er ældst, jeg har Ret!

Naar jeg nu efter denne maaske altfor lange Udvikling, som jeg dog har ment nødvendig til Forsvar lige overfor de Angreb, der ere fremkomne, og som ville komme — disse sidste kan der maaske blive Anledning til senere at gaa ind paa — vender tilbage til en Sag, jeg omtalte forleden, gør jeg det uden at have mindste Sikkerhed for, at min Henstilling desangaaende vil faa nogen som helst Betydning. Jeg omtalte en Udtalelse i „Hobro Avis“ og oplæste et Citat deraf. Redaktøren af denne Avis blev forleden af det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) stemplet som abnorm — selvfølgelig i sin Egenskab som Journalist. Men jeg kan ikke tro, at det er rigtigt, for det er sagt mig, at han er Medlem af de Radikales Landsorganisation, og naar han er det, kan han umulig være abnorm, det er jo ikke nogen Abnormorganisation. Den Mand maa altsaa vide, hvad han siger, og hvad han skriver. Nu har han, foranlediget af de Udtalelser, der ere fremkomne her i Rigsdagen, skrevet en ny Artikel, der særlig er rettet mod Officererne, og hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse en enkelt Tirade: „Havde de“ — det vil sige Officererne — „ikke været almindelige „Slagtere“, saa havde de tropet op med Generalissimus i Spidsen og havde krævet, at Lønningsspørgsmaalet var blevet lagt til en Side, indtil Fædrelandets Affærer vare ordnede. Men den Gang glemte de Godtfolk at spille foragede, uagtet her ligger Fornærmelsen. Hvad vi andre sige med Ord, det viste Hr. J. C. Christensen i Gerning. Vift for de Karle med nogle Tikronesedler, saa kunne vi faa dem med til, hvad det skal være! Dette var det usynlige og dog saa aabenbare Motto over den Sammenkobling, der med Rette er kaldet „den djævelske Fristelse“. Vore brave Officerer stod dog ikke for Fristelsen. Men da en Trafikminister sagde dette med Ord, saa foer de i ham paa Bøllemaner, idet de øvede Selvtægt. Og da et Blad lægger Ord til dette, saa koger Forargelsen over. Naa, det har ingen Nød. Den gaar nok at Kog igen, forløren som den er.“ Den højtærede Minister fremdrog forleden Dag, at Aarsagen til Trafikministerens Afskedigelse ikke var hans Udtalelse paa Mødet i Randers og